

DVOJNÁSOBNÁ DRŽITELKA OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**ZLODĚJKA
PŘÍBĚHŮ**

motto

Zlodějka příběhů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Michaela Klevisová

Zlodějka příběhů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**ZLODĚJKA
PŘÍBĚHŮ**

PRAHA 2017

*Přijde smrt a bude mít tvé oči.
Bude to jako zlozvyku si odnavykat,
jako v zrcadle zřít
vynořovat se mrtvou tvář,
jako naslouchat rtům semknutým.
Do jícnu sestoupíme němí.*

CESARE PAVESE

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené a jejich
případná podobnost s existujícími osobami je náhodná.
Stejně tak smyšlená jsou i prostředí, v nichž se děj odehrává.

Prolog

Přesně si vybavovala den před osmnácti lety, kdy se její život začal ubírat nesprávným směrem.

„Neblázni. Je to jenom sex,“ řekla Anna a pomalu vyfoukla kouř. Sklouzla očima za Esteřino rameno a v zorníčkách se jí odrazilo mihotání plamenů. Když přišly do restaurace, sedla si tak, aby měla výhled na krb, a Ester se musela chtít nechtě uvelebit naproti ní. Oheň ji pálil do zad a pod angorovým svetrem jí po žebrech stékaly stružky potu. „Jenom sex,“ opakovala Anna. „Akorát ve třech.“

„Mně to přijde praštěný.“ Ester zakroužila vínem ve sklenici. Pořád ještě se jí nechtělo věřit, že ji Anna o něco takového zcela vážně požádala, ale s každou další vypitou sklenicí byl údiv slabší. „Mám z toho strach.“

„Ty máš pořád z něčeho strach. Tak ho překonej, ne?“

Může se stát, že čeho se člověk zpočátku děsí, to ho paradoxně nakonec nejvíc osvobodí? Ester matně tušila, že by byl život mnohem jednodušší, kdyby si ho tak často sama nekomplikovala zbytečnými obavami. Docela ráda by se trochu víc uvolnila, ale nebyla si jistá, jestli právě teď nastala vhodná chvíle.

„Proč si nedáš inzerát?“

„Nepotřebuju inzerát, když mám tebe. S nikým přece nechodíš.“

„A co Marcela?“ nadhodila Ester s nadějí v hlase. „Zeptej se Marcely. Taky je sama. Ráda zkouší nový věci.“

„Jenže vypadá jako chlap.“ Anna se předklonila a Ester zašimral v nose její parfém. „Vážně to pro mě nemůžeš udělat? Jde jen o jeden večer.“

Ester vypila víno do dna. Horko ji donutilo se ohlédnout, aby se ujistila, že jí plameny z krbu neolizují záda. Prostě nemůžu, dralo se jí na jazyk. Nechci. Jenže kudy vede hranice mezi sobectvím a asertivitou? Nejlepší kamarádka ji žádá o pomoc. Odhaluje se

před ní jako dosud nikdy. Nemělo by jí to spíš lichotit než nahánět strach?

„Tak dobře,“ hlesla. „Štveš mě, ale dobře, ať je po tvém. Jeden den.“

Mnohem horší dny měly teprve přijít.

Kapitola 1

V bazénu už zase plavaly mrtvé myši.

Teplý vítr přinášel od lesa vůni pryskyřice, čeřil vodní hladinu a vlnky prozářené sluncem vrhaly na tyrkysové dno krajkové odlesků. Na osm hodin ráno bylo nezvyklé horko. Na stoncích nepokosené trávy osychaly poslední kapky rosy a třpytily se chvíli zlatě, chvíli duhově, podle toho, v jakém úhlu se k nim Ester postavila. Takovýhle den by chtěl každý začít koupelí v bazénu, pomyslela si, jenže ty nechutné myši mrtvolky zahradní idylu kazí. Ohlédla se ke dvěma srubovým bungalovům, které pronajímala turistům. Oba měly zavřené okenice a neožývaly se z nich žádné hlasy. Je naděje, že hosté ještě spí? Mrzelo ji, že dnes vstala tak pozdě, jinak by si s utopenými hlodavci snadno poradila za rozbřesku a beze svědků, jako to udělala už několikrát. Do bazénu pak pokaždé přidala tabletu chlóru a hosté se mohli spokojeně koupat.

Co oči nevidí...

Do vybudování penzionu na slunném svahu na jižním okraji Prahy nainvestovala Ester Černá spoustu času a peněz, svých i vypůjčených. Přijíždělo k ní mnohem méně hostů, než předpokládala, nejspíš kvůli mizernému spojení do centra Prahy, ale přesto nepropadala beznaději, protože si statek z počátku dvacátého století tak zamilovala, jako by to byl její rodný domov. Když se neplánovaně ocitla se dvěma malými dětmi sama, bez práce a bez slušné praxe, vymyslela si, že povede penzion na rozhraní velkoměsta a venkova, a ačkoli byla mizerná organizátorka, nakonec dosáhla svého. Vzala si hypotéku a koupila a zrenovovala dům na polosamotě za humny obce Točná, která nedávno začala patřit do katastrálního území hlavního města. Ester tudíž směle mohla inzerovat „ubytování v Praze“ (hranice hlavního města ležela nějakých tři sta metrů za jejím pozem-

kem), a přitom jí hned za zahradou začínal les, ze kterého občas vyšly srny, a k snídani mohla hostům dávat jahody vypěstované na vlastních záhonech. Ke statku se jezdilo po venkovsky vyhlížející záplatované slepé asfaltce a nejbližšími sousedy byli obyvatelé dvou omšelých stavení u silnice v údolí. Za úzkým pásem smíšeného lesa se sice množily moderní domky s nevkusnými balkonky, zábradlíčky, vikýři a balustrádami a vítr z té strany přinášel drncání sbíječek a jekot cirkulárky, ale Esterin statek naštěstí pořád ještě obklopoval les a pole. Měla bys okolní pozemky koupit, než se na nich také začne stavět, radila jí Anna, možná bys na tom do budoucna zbohatla! Dokonce na internetu zjistila, komu pole vedle statku patří, ale tomu se Ester jenom usmívala. Má co dělat, aby si vydělala na jídlo a na režijní náklady penzionu, a měla by kupovat pole? Když loni na jaře na obzoru během několika dní vyrostla vysoká montovaná hala, Ester zpanikařila. Měla Anna pravdu? Proměnit se okolí ve staveniště, nebo dokonce v průmyslovou zónu? Sedla do auta a jela se na halu podívat a zjistila, že je to skladiště vysokozdvížných vozíků a že vedle něj už stojí základy dalších dvou plechových monster. Probrečela večer a druhý den napsala dopis majiteli pozemků před svým penzionem, jehož adresu jí Anna vypsalas z katastru nemovitostí. Prodal by svá pole? Za kolik?

Vůbec neodpověděl.

Rozhodla se tedy, že jí bude jedno, co se staví na obzoru, a když vyhlížela ze zahrady, důsledně barevné montované krabice přeskakovala pohledem. V létě se trochu schovaly za jablonovou alej podél silnice, v zimě to bylo horší. Další komerční budovy k nim zatím nepřibýly. Anna si ovšem nedávno někde přečetla, že se brzy bude měnit územní plán Prahy, a nepřestávala věštit katastrofy. Pole okolo Esterina statku se rozparceluje na pozemky určené k zastavění, to je víc než jisté! Měla smysl pro drama, vždyť se živila jako scenáristka televizního seriálu, takže barvitě líčila rozbagrovanou půdu, vykácený les a pětipatrové činžáky pět metrů od hrany Esterina pozemku. Ester to ne-

chtěla poslouchat. Nerada se nervovala kvůli něčemu, co stejně nemůže změnit, a budoucnost ji nikdy moc nezajímala. Proč by se měla znepokojovat něčím, co ještě ani neexistuje?

Například zrovna teď jí mnohem víc starostí dělaly myši v bazénu.

Mrtví hlodavci se ve vodě objevovali denně už týden. Kde se berou? Ester trávila ve statku třetí léto, a ještě nikdy z něj nemusela z bazénu lovit utopené myši. Že by se letos přemnožily? Nebo je to tím horkem a suchem? Ano, nejspíš to bude suchem; hlodavci cítí vodu, jdou se do bazénu napít, ale přepadnou dovnitř, nedokáží se po hladkém okraji vyškrábat ven a utonou. Asi bude muset na noc bazén překrývat nějakou sítí, jenže je tak velký, že se to bude dělat špatně. Měla by ho tedy vypustit? Poprvé zalitovala, že chtěla svému penzionu dodat nádech luxusu něčím tak nepraktickým, jako je obrovský bazén se světly pod hladinou, která večer nádherně září do tmy. Přidělala si tím hodinu práce denně, protože i když myši dřív z vody lovit nemusela, hladina po ránu byla vždycky plná utopených mūr a brouků.

Ester pokrčila rameny, ještě jednou se ohlédla po bungalo-vech a zamířila do kůlny pro sítku na dlouhé násadě. Na přemýšlení není čas, musí se myši zbavit dřív, než hosté vyjdou ven.

Naházela hlodavce do pole, odstranila z bazénu i utopený hmyz, přidala tabletu chlóru a zapnula cirkulaci vody. Šplouchání vlnek svádělo ke koupeli, jenže bazén tu byl v první řadě pro hosty a Ester na rozdíl od nich věděla, co v něm plavalo.

Že by do vody někdo ty myši házel schválně?

Někdo, komu ona nebo její penzion leží v žaludku? Někdo, kdo jí chce kazit kšefty, už tak mizerné? Ester věděla hned o několika lidech z okolí, kteří by nejraději viděli penzion Na Statku zavřený. Kupříkladu ta kudrnatá paní z Točné, jak jen se jmenuje, která pronajímá podkroví svého zatuchlého domku na křižovatce a nedávno v samoobsluze Ester obvinila, že jen kvůli ní

nemá žádné klienty a nejspíš bude muset s podnikáním skončit a přihlásit se na podporu. Její nejbližší sousedé, obyvatelé jednoho ze dvou domků přilepených ke slepé asfaltce, měli pro změnu dojem, že auta Esteřiných hostů jezdí okolo jejich dveří příliš rychle, a dokonce na ni kvůli tomu podali stížnost na městský úřad. Jako by mohla za chování lidí, kteří jí platí za ubytování!

Ester sraštila čelo. Je možné, že se dnes v noci někdo potuloval po jejích pozemcích, zatímco ona spala ve statku úplně sama? Večer ji při usínání vyrušil dusot z půdy, a i když ho určitě měly na svědomí jen kuny, do zátylku se jí zahryzl strach.

Zalitovala, že jí při budování penzionu nezbylo dost peněz na plot a bytelnou bránu. Nebyla žádný strašpytel, ale občas ji trochu zneklidňovalo, že žije sama se dvěma malými dětmi na poměrně odlehlem místě. Osvojila si trochu podivínský zvyk: před spaním vždycky schovala všechny ostré nože a nůžky do zásuvky a zamkla je. Cítila se pak ve velkém prázdném domě bezpečněji... Možná by si měla pořídit alespoň psa. Asi poprosí svého nejbližšího souseda Matěje, aby jí udělal dobrou cenu na jedno ze štěnat, které se před měsícem narodily jeho feně bernardýna.

Při pomýšlení na Matěje se Ester pousmála. Docela ráda by ho zase viděla. Že by dala do košíku čerstvě upečený bochník domácího chleba a donesla mu ho? Matěj Stránský se na humna Točné přistěhoval letos v zimě, zabydlel se v zanedbaném domku u silnice, a postupem času se s Ester spřátelili. Pověděl jí o sobě málo: je rozvedený, bezdětný a přestěhoval se do Prahy, protože ho doma na jižní Moravě nic nedrželo. Ester mátló, že tak milý a pohledný muž jako on žije osaměle, ale třeba je to jeho volba, nikoli úděl. O své bývalé ženě odmítal mluvit a Ester to respektovala. Ani ona se mu příliš nesvěřovala, i když by docela ráda přátelství posunula do intimnější roviny. Neměla by Matěje pozvat na večeri, když je tu teď výjimečně bez dětí? Hosté do té doby odjedou a nikdo další se zatím neohlásil, takže je

dost velká šance, že ji čeká poustevnický víkend... Docela se na vzácnou samotu těšila.

Po šterkové cestičce lemované tújemi se vydala od bungalovů zpět do statku, jehož otevřeným oknem se ven linula vůně domácího chleba. Ester se rychlým pohledem na hodinky ujistila, že snídane pro hosty se musí ještě nejméně deset minut péct, a pak se uvelebila na dřevěné lavici v polostínu pod ořešákem. Dcery odvezla na týden k matce, měly by se vrátit až v neděli večer. Kdy naposledy měla tolik času jen pro sebe? Odkopla pantofle a položila bosá chodidla na kamennou podlahu, mramorovanou flíčky světla a stínu. Do koruny ořešáku se opřel vít, nadzvedl jí lem bavlněné sukně, ale vzduch neochladil. Horké ráno jí připomnělo líné dny na Bali, kde prožila třináct let. Její tamější dům měl v oknech místo skel jen sítě proti hmyzu, protože kdyby místnostmi třeba jen hodinu volně neproudil vzduch, bylo by v nich vedro k zalknutí... Ester zavřela oči a vybavila si kmen stromu prorůstající středem domu (při stavbě překážel, ale místo aby ho s Yonem nechali pokácet, jednoduše ho obestavěli a koruna šuměla nad střechou), sochu Buddha v ložnici, širokou postel plnou zářivě barevných polštářků a vzdálené hučení oceánu. Na Bali se stala dvojnásobnou matkou, s čímž v té době už vůbec nepočítala, a ač tam původně odjížděla nerada a pod tlakem okolností, nakonec tam byla šťastná. Když se pak vrátila do Čech (opět nerada a pod tlakem okolností), na nějaký čas propadla dojmu, že ty nejlepší roky života už má za sebou, že přítomnost ve srovnání s minulostí už vždycky dopadne špatně a že víckrát nedokáže zapustit kořeny.

Omyl!

Rozhlédla se po dvoře zalitým sluncem a usmála se – zase je jí dobře, zase je někde doma. Opět se dokázala zamilovat... Polekaně střelila pohledem po domku za lánem pšenice, jako by jí jeho obyvatel mohl na dálku číst myšlenky. Matěj je sice osamělý stejně jako ona, ale to samo o sobě není dostačujícím důvodem, aby považoval jejich vztah za víc než přátelský. I když

se často navštěvovali a rozebírali spolu kdeco, ještě o sobě neprozradil nic osobního, skoro jako by si ji záměrně držel od těla nebo se za svoji minulost styděl. Ne, neměla by si dělat naděje, že si ji pustí k tělu. A možná je to dobře, protože její milostný život byl odjakživa jeden velký propadák, a každá nová vášeň bude jen předehtou pro další zklamání. Snad už se dostatečně poučila!

Jestě loni na podzim si myslela, že ve svých čtyřiceti letech už to má v hlavě srovnané; že její život konečně nabral ustálený směr, ze kterého už nevybočí. Bude provozovat penzion, vychovávat dcery, péct chleba v domácí pekárně, čistit bazén, navrhovat a šít šaty na panenky, psát si deníky a posílat dlouhé maily Anně s Marcelou. Ne že by si chtěla hrát na jeptišku, to v žádném případě, pouze se skálopevně rozhodla, že se už nikdy nezamiluje, protože láska ji pokaždé zbaví vlastní vůle, promění ji v poslušnou loutku a sama sebe tím zničí. Ester odjakživa pocítovala obrovskou touhu potěšit druhé, vyjít jim vstříc, zažít souznění duší, a poměrně záhy zjistila, že lze snadno a rychle splynout prakticky s kýmkoli; stačí zrcadlit jeho nálady, převzít za své jeho názory a sdílet jeho touhy. Byla mistryně ve vcítění a už od dětství dokázala být šťastná mnoha rozličnými způsoby podle toho, s kým, kde a jak zrovna žila. Kdykoli se zamilovala, stala se věrným odrazem objektu své touhy. Nebyla to přetvářka – Ester se měnila doopravdy. Jestliže se partner zmínil, že nemá rád červenou barvu, hned si v ní začala připadat ošklivá; podivil se, že si lije do kávy mléko, zamilovala si ji černou jako on; zhnuseně ohrnul nos nad knihou na jejím nočním stolku, nahradila ji tedy dílem jeho nejoblíbenějšího autora. Muži však o souznění zjevně nestojí, soudila. Proč by ji jinak v její přizpůsobivosti podporovali, jen aby ji časem opustili kvůli hysterické, náročné, sobecké potvoře? Zachovali se tak všichni, se kterými dosud žila, takže chyba je zřejmě v ní. Dokázala by vůbec milovat muže, který by toužil po harmonii stejně jako ona? Měla dojem, že by se jí líbilo, kdyby si s partnerem vycházeli vstříc na-

vzájem a potkávali by se někde uprostřed. Zatím ale nepotkala žádného muže, se kterým by to bylo možné.

Rozchody Ester nesla těžce, ale jakmile smutek odezněl a samota jí dovolila navázat přátelství se sebou samotnou, pokaždé ji zaplavil úžasný klid. Proč si všechny ženy hledají partnera, aby z nich „sejmul tíhu samostatného života“, když ona se cítí nejsilnější sama? Už dávno došla k názoru, že by pro ni bylo nejlepší, kdyby procházela životem jako sólistka, jenže lásku si bohužel zakázat neuměla, takže ji z období hojivého klidu pokaždé dřív nebo později vytrhl další muž, jemuž se bezvýhradně odevzdala. Bude to tentokrát Matěj?

Po rozchodu s Yonem z Bali byl návrat k sobě samotné obzvlášť deprimující. Po dramatických hádkách s otcem svých dětí měla Ester v duši jako vybombardováno a téměř nebylo kam se vracet. Zpětně byla vděčná, že z nedostatku lepších možností obživy zatoužila právě po penzionu. Z nejhorších depresí ji vytáhlo stěhování do rozpadlého statku, na jehož koupi a náročnou rekonstrukci kromě hypotéky použila polovinu peněz za prodaný dům na Bali. Když večer dvojčata spala, Ester se nořila do svých deníků z dětství a dospívání a připomínala si, jaká kdysi byla a co měla ráda: navrhování a šití oblečení, čtení cestopisů, psaní deníků, osamělé toulky po lese, červenou barvu, kafe s mlékem. Ačkoli... byly tehdy všechny tyhle záliby a myšlenky opravdu její? Nepřevzala je kupříkladu od Anny?

Ať to bylo jakkoli, vhléd do minulosti jí teď dodával klid a sebedůvěru. Blahořečila si, že si kdysi dávno začala deníky psát. Sešity v tvrdých deskách držimaly dlouhé roky v krabici u matky na půdě a Ester k nim při každé návštěvě tajně přidávala další a další. Až tady Na Statku je měla konečně všechny u sebe a mohla jimi libovolně listovat.

Nevadilo by mi, kdybych se už nikdy nezamílovala, naškrábala si do sešitu loni na podzim. Samozřejmě netvrdím, že bych chtěla žít sama, ale přátelství nebo vztah z rozumu mi připadá lepší než láska, protože ta člověku bere klid a sílu.

Mají to tak všichni?

Například taková Anna se dokáže zamilovat, aniž by se vzdala třeba jen střípku sebe sama. Samozřejmě také touží po splynutí, ale představuje si, že její protějšek splyne s ní, nikoli ona s ním. O tom Ester věděla své.

Každopádně mám najednou hledání harmonie ve dvou plné zuby, stálo v dalším zápisu z posledního podzimu. Bohatě mi stačí harmonie se sebou samotnou.

Jenže pak přišla zima a ona na slepé záplatované asfaltce potkala Matěje...

Ano, je to tak, už zase v tom lítá. Jak mžourala do koruny ořešáku prozářené sluncem, uvědomila si, že se navzdory rozhodnutí zůstat sama nechce citům bránit. Vždyť kolikrát se ještě v životě zamiluje?

V náhlém popudu sáhla do kapsy, vytáhla mobilní telefon a napsala zprávu: „Ahoj Matěji, nechceš přijít v pátek v sedm na kuře na kari? Budu doma sama.“ Odvahu ztratila až ve chvíli, kdy vzkaz putoval éterem k příjemci, a to už se pozvání nedalo vzít zpět.

Potřásla hlavou, a než aby dál v duchu rozvíjela téma „já a muži“, šla vyndat chleba z pekárny. Na snění není čas, hosté musí jíst.

Když balila bochník do utěrky, zazvonil telefon. Matěj? Ne, Anna. Její hlas zněl dutě, jako by byla nasydlá nebo uplakaná.

„Nevolala ti Agáta?“

„Kdy?“

„Dneska, včera... nevím!“ Je to tak, Anna pláče. Co jí zase dcera provedla? Pohádaly se? Nebylo by to poprvé ani naposledy. „Kdykoli. Ozvala se ti?“

„Ne. Stalo se něco?“

Anna se hlasitě vysmrkala. „Utekla. Už víc než týden je nezvěstná.“

„Utekla z ústavu?“

„Jo! Odkud jinud, sakra?“

„Jak mohla utéct?“ Ester začala křičet. „Proč jsi mi nezavolala dřív, Anno? Proč Agy utekla? Hledá ji policie? Co se sakra stalo?“ Měla na jazyku spoustu dalších otázek, ale spolkla je. Klid, přikázala si v duchu. *Měla bys jí být oporou, ne na ni ječet. Volá ti proto, že chce slyšet slova útěchy, jinak by se ti nejspíš vůbec neozvala.* Jejich dlouholeté přátelství tak už bylo nastavené.

„Nevím, proč utekla. Večer měly mít holky maškarní besídku. Prý se na ni těšila. Vymýšlela ostatním kostýmy. U oběda spolubydlící slíbila, že jí odpoledne ušije nějakou čelenku nebo co.“ Anna se rozvzlykala. „Pak se zvedla od jídla a řekla, že jde na záchod. Od té doby ji nikdo neviděl!“

„Jak mohla odejít z domu, aniž by si toho někdo všiml?“

„Není to vězení, jen výchovný ústav. Nemají tam žádné mříže, nic takového. Snad ani nezamykají bránu. Utect se dá snadno.“ Anna se odmlčela. „Já jen nechápu, proč zmizela! A když už, proč nejela domů? Kde je? Byly jsme přece domluvené, že bude celé prázdniny u tebe. Měla dostat volno už za čtrnáct dní...“

Jak utěšovat někoho, kdo pláče do telefonu? Kdyby měla Ester kamarádku vedle sebe, objala by ji. Nechtělo se jí však do sluchátka opakovat prázdné fráze, a tak mlčela a čekala, až se Anna uklidní.

A kdo obejmě a utěší ji?

Ester sedmnáctiletou dceru své nejlepší kamarádky milovala. Dlouho to vypadalo, že sama zůstane bezdětná, a tak si tišila mateřské pudy na Agátě. Žila sice na Bali, ale při každé návštěvě v Čechách se s Annou i Agátou setkávala, a i když pak už měla vlastní rodinu, stále brala Agátu trochu jako vlastní dceru. Když otevřela penzion Na Statku, dokonce u sebe dívku na půl roku ubytovala. Agáta odsud dojížděla do gymnázia, protože ji Anna chtěla držet dál od svodů velkoměsta, ale byla to marná snaha. Na rozdíl od turistů Agáta nepovažovala mizernou dopravu do centra za problém. V noci vylezla oknem, doběhla na silnici a stopovala, dokud ji někdo nesvezl. Stejným způsobem

se pak vrátila nad ránem nasáklá pachem z cigaret a s rozšířenými zorničkami... Ester se nakonec vzbouřila; s péčí o pubertální feťacku, byť milovanou, nešla výchova vlastních šestiletých dvojčat dohromady. Udělala něco dosud nevidaného: ona, poddajná a přizpůsobivá kamarádka, nejvěrnější z věrných, zavolala Anně a řekla rázné NE. O to víc ji pak mrzelo, že Agáta navzdory své inteligenci a přísné výchově skončila mezi ztracenými případy ve výchovném ústavu pro děti a mládež. Je to i její, Esterina vina?

„Jestli ji nezavrou, tak se zničí,“ prohlásila tehdy pateticky Anna. A pak ještě: „Tuhle příšernou sebedestruktivní povahu má po otci, dej mu pánbůh lehký nebe. Měla jsem to tušit.“

Obě se domnívaly, že výchovný ústav je Agátina poslední šance a že extrémně těžká puberta bude v přísných podmínkách zdárně překonána. Jenže teď Agáta utekla. Je nezvěstná. Kde je? Žije vůbec?

Ester stouply slzy do očí. Ve sluchátku bylo ticho. Annu možná pobouřilo, že na ni nejlepší kamarádka v takové situaci podrážděně křičí, a zavěsila. „Jsi tam?“

Anna se vysmrkala. „Kde bych byla, do háje? Proč sakra mlčíš? Takže o ní nic nevíš? Neukázala se u tebe?“

„Ne. Kdyby ano, přece bych ti bývala dávno zavolala. Copak si myslíš, že bych ji tu schovávala?“

„Ne. Nevím, co si myslím. Jasně.“

„Hledá ji policie?“

„Vyhlásili po ní celostátní pátrání. Ale pochybuju, že ji nějak aktivně hledají. Víš, co mi řekli? Každý rok se pohřešuje přes tři tisíce dětí a osmadvadesát procent z nich nakonec najdeme. To mě tedy uklidnili. Co ta zbylá dvě procenta? Kde jsou?“ Poslední větu Anna vykřikla a znovu se hlasitě rozvzlykala.

Ester si trochu oddálila sluchátko od ucha. „Mě to tedy docela uklidňuje. Osmadvadesát procent je docela –“

„Zavři zobák! Nesnáším, když mě někdo utěšuje.“

Ve skutečnosti útěchu nutně potřebovala a obě to věděly. „Najdou ji,“ řekla měkce Ester. „Nebo se vrátí sama.“

„Dneska jsem dala policii tvoje jméno a adresu. Chtěli znát místa, ke kterým má Agáta vztah, tak mě napadlo... Asi se ti ozvou. Nevadí ti to?“

„Samozřejmě že ne!“ Ester si až teď uvědomila, že něco nehraje. Proč k ní Anna nenasměrovala policii hned první den? Annin manžel i rodiče byli už dávno po smrti a Ester byla v posledních letech Agátiným druhým nejbližším člověkem, anebo v to alespoň doufala. „Měla jsi to udělat hned, jak utekla! Třeba by se podívali tady po okolí, Agáta to tu zná, možná se s někým zdejšími seznámila, co my víme.“

„No... nějak mě to... nenapadlo.“

Ester se to dotklo. „A proč mi to voláš až dneska? Proč jsi s tím celou tu dobu sama?“

Rozčiluju se tu kvůli utopeným myším v bazénu a Agáta je zatím nezvěstná. Třeba ji unesli. Třeba na mě někde myslí; v nějakém sklepním vězení, ze kterého nemůže ven...

Dost, vynadala si v duchu.

„Slyšíš, Andulo? Proč mi to voláš až *dneska*?“

„Nechtěla jsem ti přidělovat starosti. Říkala jsem si, že když se u tebe Agáta z ničeho nic ukáže, bude ti to podezřelý a ozveš se mi sama.“

Znělo to nepřesvědčivě a přehnaná ohleduplnost k Anně neseděla. Ester pochybovačně našpulila rty. „To bych samozřejmě udělala. Ale stejně nechápu, proč jsi mi celý týden –“

„Styděla jsem se.“

A zase ten zlomený hlas. Jako by to ani nebyla Anna. Ester se zhluboka nadechla (hlavně se uklidnit!). „Nemusíš se za nic stydět, Aničko. Snažila ses. Nemůžeš za to, že se ti Agy takhle vymkla.“ *Vážně nemůže?* „Poslyš, nechceš na víkend přijet? Vezmi s sebou třeba i Marcelu, vy dvě se vidíte pořád, když spolu pracujete, ale já už ani nevím, jak Marci vypadá. Co ty na to? Jsem tu sama bez dětí a nemám objednané žádné hosty.“ Ester

se rozloučila s víkendovou nirvánou. Pozvala sice Matěje na večeri, ale co na tom teď záleží? Nejlepší kamarádka ji potřebuje, takže všechno ostatní musí jít stranou.

„Vlastně jsem chtěla o víkendu pracovat.“ Anna se odmlčela. „Ale to můžeme s Marcelou i u tebe, vid’? Takže se uvidíme v pátek?“

„Platí.“ Ester si pomyslela, že i když ji přijedou navštívit dvě nejlepší přítelkyně z dětství, nejspíš to nebude ani trochu veselý víkend. Ale třeba do té doby policisté Agátu najdou. Nebo se vrátí sama. Anebo se za chvíli objeví na dvoře statku, hladová a špinavá, ale živá... „Tak se zatím měj. Držím palce.“

„Ester? Zkazila jsem to,“ hlesla Anna.

„Co jsi zkazila?“

„Agátinu výchovu. Agátin život. *Všechno*. Zkazila jsem víc, než si vůbec dokážeš představit.“

Kapitola 2

Už deset dní neviděla svoji tvář. Věděla přesně, jak dlouho je na útěku; každé ráno si nehtem vyryla čárku na prázdnou krabičku od cigaret. Deset dní se neumyla teplou vodou, nedotkla se vlasů hřebenem, nespala v posteli. Deset dní nevstoupila do žádné místnosti, pokud se ovšem nepočítá předválečný venkovský dům uprostřed lesů, ze kterého zbyla hromada suti, částečně ohraničená dvěma polorozbořenými stěnami s jediným oknem. Agáta se každý večer prodrala od stanu přes rumiště porostlé kopřivami a ostružiním, uvelebila se na plošince, kde kdysi zřejmě býval parapet, a pomalu vykourila několik cigaret. Torzo domu ji přitahovalo, cítila se v jeho blízkosti ve větším bezpečí než na otevřeném prostranství nebo v lese.

Nemyté vlasy se jí slepily do pramínků a za olámanými nehty měla špínu. Poprvé v životě pro ni nebylo podstatné, jak vypadá, záleželo spíš na tom, co cítí. Zimu, hlad, žízeň, strach.

Klid. Ten se v ní dnes rozhostil naprosto nečekaně, navzdory všemu, čím nedávno prošla. Když si sedla do okna, duše se jí poprvé po dlouhé době přestala krčit a třást. Rozprostřela se po blatech jako večerní mlha a Agáta seděla bez hnutí a dýchala zlehka, aby ten pocit úlevy a osvobození nezaplašila.

Stavba, v jejíchž troskách se pomalu začínala cítit jako doma, bývala kdysi součástí velké vesnice, kterou na sklonku čtyřicátých let srovnali se zemí, protože stála příliš blízko ostře střežené státní hranice. Podle toho, co vyprávěl Jakub, takhle v českém pohraničí dopadla spousta vesnic. Agáta se nikdy dřív o historii nezajímala, ale teď se černobílá minulost proměnila z nezáživných kapitol v učebnici v hrubou omítku pod bříšky prstů, v otevřený jícn vyschlé studny na kraji rumiště, v úlomky keramického hrnku v hlíně. Z vesnice o sto padesáti chalupách zbyly jen tyhle dvě stěny bez střechy, tohle jedno okno. Proč asi zůstaly ušetřeny? Dům s pohnutou minulostí byl Agátě sympatický – nejspíš proto, že i v jejím životě se vyskytovala spousta různých bolavých „kdysi“.

Rychle se smrákalo, takže už nedohlédla ani na sto metrů vzdálený okraj lesa, kde měli s Jakubem postavený stan. Večery byly zpočátku na celém útěku nejhorší, protože houstnoucí tma uprostřed lesa Agátě naháněla strach. Teď už věděla, že se nemá čeho bát, protože nebezpečí jí přece hrozí především od lidí, a ti jsou daleko. Od nejbližší silnice ji dělí šest kilometrů, první vesnice je ještě mnohem dál. Její pronásledovatele by ve snu nenapadlo, že by dokázala přežívat na tak odlehlém místě. Hledají ji v městech, v nočních klubech, na nádražích, na odpočívadlech u silnic. Ona zatím sedí v torzu domu uprostřed lesů a ušní bubínky jí hladí ticho.

Nenašli ji jen díky Jakubovi, na to nesmí zapomínat. To on chodí do vesnice pro jídlo, to on přivezl teplý spacák, zavedl ji do hor a postavil na odlehlém místě stan. Hned na začátku ovšem Agátu varoval, že s ní zůstane nejvýš necelé dva týdny, protože pak nastupuje do své první práce. Automaticky před-

pokládal, že se Agáta vrátí do ústavu, a ona mu to zatím nevyvracela, i když nic takového neměla v úmyslu. S blížícím se koncem „dovolené“ na ni dolehla absurdita jejich dočasného spojení: zatímco ona je na útěku, Jakub si s ní v Krušných horách užívá svoje poslední prázdniny. A z těch mu zbývají už jenom dva dny... Agáta se mračila do tmy. Jak si bez něj poradí? Utekla z pasáku. Je nevěstná. Když vyjde mezi lidi, dřív nebo později ji zastaví policejní hlídka a odveze ji zpátky do ústavu. A to by se nemělo stát. Je důležité, aby teď zůstala na svobodě.

To, co se stalo, není žádná maličkost, nad kterou by se dalo jen tak mávnout rukou. Agáta měla čím dál silnější pocit, že by měla jednat.

Jenže jak?

Až dosud před Jakubem úspěšně předstírala, že z ústavu utekla jen tak, z dlouhé chvíle. Neměla by se mu svěřit a poprosit ho, aby jí pomohl? Jenže jakmile svého ochránce zasvětit, přestane být paní situace. Jakub bude její problémy donekonečna rozebírat, začne navrhopvat totálně nemožná a nevhodná řešení a možná ji dokonce začne přemlouvat, aby šla na policii...

Ne, nepoví mu nic. Nějak si poradí sama.

Je jen škoda, že ji na útěku znevýhodňuje vizáž, která snadno utkví v paměti. Příroda jí ke skandinávsky plavým vlasům nadělila tak průzračně zelenomodré oči, že je lidé považovali za barevné kontaktní čočky. Teď by se jí čočky hodily; hnědé nebo šedé, díky kterým by splynula s davem. Jenže odváží se vejít do obchodu s oční optikou, když je možné, že internetem, novinami a televizí nedávno proběhla její fotka? Agáta si nebyla jistá, jak důkladně policie pátrá po uprchlých svěrenkách výchovných ústavů, ale dokud žila s matkou, občas sledovala televizní pořad *Na stopě* a v něm se snímky pohřešovaných dívek čas od času objevovaly.

Viděl celý národ i její tvář? Jestli ano, co o ní asi v televizi zaznělo? V duchu si začala odříkávat: „Sedmnáctiletá Agáta Valentová je sto sedmdesát čtyři centimetrů vysoká, štíhlé posta-

vy, má dlouhé plavé vlasy a modrozelené oči. Zvláštní znamení: četné jizvy na předloktí a nápadné množství piercingových ozdob. Naposledy byla spatřena v pátek sedmnáctého června na náměstí v severočeském Mlázi, kde byla od loňského srpna umístěna ve Výchovném ústavu pro děti a mládež...”

Stříbrných ozdob se zbavila hned, jak utekla; není tak hloupá, aby vystavovala na odiv zřetelná poznávací znamení. V kůži jí po nich zbyly jen nepatrné dolíčky. Jizvy se už dávno naučila schovávat pod dlouhými rukávy. Zůstaly jí od dlouhých řezných ran, které si žiletkou udělala sama v dobách, kdy se jí život vymknul zpod kontroly. Připadala si tehdy tak otupělá a prázdná, že pro ni bolest byla příjemnou změnou. Trestala sama sebe za to, že nedokáže v nikom vzbudit bezpodmínečnou lásku, a současně trestala i svoji matku, která neuměla lásku dávat. Takhle jí to alespoň vyložila hlavní vychovatelka v ústavu, ta jediná milá a chápající, která má teď možná o Agátu upřímný strach... Co se týče jizev, nejspíš měla pravdu. Agáta si vybavila, s jakým odporem kdysi máma pozorovala její předloktí, zbrázděná více či méně zahojenými ranami. Čím odmítavěji se tvářila, tím víc si Agáta ubližovala. Po nástupu do ústavu ještě několik týdnů oslavovala bolest; v koupelně si sama jehlou několikrát propíchlá ušní lalůčky, obočí a horní ret a ozdobila se stříbrnými kroužky. Pokaždé z toho bylo hodně krve, ale také pocit vítězství nad sebou samotnou a krátké zapomnění. Postupně na sebe začala být hodnější. Nakonec asi nebylo tak špatné, že ji máma poslala do ústavu; ačkoli nepochybně odjakživa chtěla pro Agátu jen to nejlepší, bez její každodenní přítomnosti byl život mnohem přehlednější a snesitelnější.

Uvažovala, jestli se opravdu její fotka objevila v televizi. Pokud ano, tisíce lidí o ní alespoň chvíli přemýšlely, což je svým způsobem nádherná! Bavili se nad pivem a slanými buráky o tom, kam ta hubená holka s jizvami asi zmizela a jestli teď v pohraničí šlape chodník, anebo se za pár dní ukáže zbědovaná a hladová doma u rodičů. Agáta se pousmála do tmy. Jestliže o ní

mluvili v televizi, všichni matčini známí se mimo jiné dozvěděli, kam na celý půlrok zmizela. Do pastáku, nikoli do soukromé jazykové školy v Londýně! Sousedé i matčini kolegové si o ní povídají, škodolibě se pochechtávají, a matce od rána do večera zvoní telefon. Nechává Anna hovory padat do hlasové schránky a tiše zuří, nebo si pro zvědavce vymyslela vysvětlení, které jí moc nepoškodí pověst? Jednu věc Agáta věděla jistě: pokud je ke zveřejnění její identity zapotřebí matčin souhlas, žádné televizní, novinové ani internetové pátrání nebylo, není a nebude.

„Stejně tě nechápu,“ ozvalo se za ní. Jakub se přikradl tmou tak tiše, že Agáta nadskočila leknutím. „Tobě vážně nevadí, že o tebe má máma strach?“

Dlouze vzdychla. „Co je ti po tom?“

„Mohla bys jí třeba odněkud zavolat, že jsi v pořádku... a pak hned položit telefon.“

Mlčky zavrtěla hlavou. Jakub ji pořádně nezná a její matku nikdy neviděl. Proč by si od něj měla nechat mluvit do života? Poprvé zalitovala, že mu po útěku z pastáku zavolala a prozradila mu, co se děje. Jenže tou dobou už byla venku osmatřicet hodin a měla za sebou jen krátký trhaný spánek v seníku s dřevou střechou, kde na ni padala rosa a při každém pohybu ji v nose lechtaly zvířené částečky prachu. Poslední drobné utratila u benzínové pumpy za dvojitou porci gulášové polévky a bylo jí do breku.

Proč vlastně utekla? Protože musela. V ten hrozný den si nedokázala představit, že se večer bude natrásat na ústavním maškarním večírku, pak si lehne na úzkou postel pod zamřížované okno a bude poslouchat oddechování spolubydlících. Zatoužila po tichu, protože odjakživa s problémy bojovala mlčky a samota se jí zdála mnohem snesitelnějším lékem na zoufalství než společnost lidí, kteří ji probodávají zkoumavými pohledy, hodnotí její chování, číhají na projevy slabosti... Potřebovala něco udělat, jednat, ale nejen to. Když začala přemýšlet o útěku, docela se jí zalíbila představa, že matce nažene strach. A tak se vypařila.

Na pokoji měla pod odchlípnutým linoleem schované uškrudlené peníze na cigarety, ale nebylo jich moc, takže jí po necelých dvou dnech bezcílného potulování došly. Začala uvažovat o návratu, ale pak vydolovala z paměti číslo na Jakuba. Seznámili se v Praze na koncertě krátce předtím, než ji poslali do ústavu, a měla s ním jedno docela příjemné rande. Zůstali spolu v kontaktu přes internet a Agáta mu nějaký čas nalhávala, že jí matka narychlo dojednala studium v Londýně. Docela ji bavilo popisovat neexistující školu a spolužáky, ale brzy zjistila, že nemá dostatečně bujnou fantazii, nedokázala uspokojivě odpovídat na Jakubovy otázky o Londýně, a tak se raději odmlčela. Přesto si v okamžiku zoufalství na odpočívadle benzinové pumpy vzpomněla právě na něj. Snad proto, že neznal její přátele, jejichž vinou dopadla tak, jak dopadla, že nepatřil do jejího světa, který jí s odstupem času připadal přesně tak špinavý a prázdný, jak se jí matka roky marně snažila vysvětlit. Zavolala mu, protože s nikým jiným v tu chvíli mluvit nechtěla. A začala zpříma, jelikož vytáček a výmyslů už bylo dost: „Víš, kde jsem celý ten půlrok doopravdy byla? V pastáku. A teď jsem zdrhla. Ne, nekecám. Promiň, že jsem ti předtím lhala. Už nevím proč. Asi jsem se za ten pasták styděla a pak jsem se zase styděla přiznat.“ Nic od něj nechtěla. Přesto se rozhodl, že za ní přijede, nejspíš z dlouhé chvíle...

A od toho dne jí dělá společnost, kupuje jídlo, investuje do ní své peníze a také jí nepřestává mluvit do duše. K čertu s ním, se slušňákem!

„Ono už je to asi jedno. Za dva dny stejně musím domů,“ pokračoval Jakub, kterému po celou dobu nešla z hlavy její matka. Jak může být Agáta tak krutá, že se jí z útěku nezove? „Budeš chtít, abych tě pak hodil někam ke Mlázi, nebo k matce?“

„Nevrátím se do ústavu, Kubo.“

„Takže k matce,“ odtušil. „Dobře. Pro mě to nakonec bude jednodušší. Svezu tě s sebou do Prahy.“

„Ne,“ řekla.

„Jak ‚ne‘? Já už se o tebe nemůžu dál starat. Buď jeď k matce, nebo se vrať do ústavu. Nemáš prachy. Kam bys šla?“

„Do ústavu rozhodně nepojedu,“ zopakovala věčně.

„A proč ne? Ublížíje ti tam snad někdo?“

Zavrtěla hlavou.

„No tak, Agy.“ Ted’ na ni mluvil jako na trucovité dítě. „Nezůstaneš tam přece navždycky. Buď si tě matka vezme za pár měsíců zpátky, nebo se dostaneš ven v osmnácti, to už je taky za chvíli. Pořád je to lepší, než žít na ulici.“

„Ted’ se tam prostě vrátit nemůžu. A dej mi pokoj!“

Opřel se o stěnu vedle okna, ve kterém seděla, a dlouze vzdychl. „Tak se mnou pojed’ ke mně domů.“

Bylo to poprvé, co jí něco takového nabídl. Shodli se přece, že je jejich vztah naprosto nezávazný! Agátu v návalu iracionálního štěstí napadlo, že podobný výbuch radosti nejspíš zažívají ženy, které jejich partner právě požádal o ruku. Bylo to potvrzení, že Jakubovi není lhostejná, že za ní nepřijel jen z nudy.

Jenže vzápětí jí došlo, že jí nabídl něco, co nemůže splnit, nebo alespoň ne hned. Žije v bytě s rodiči. Nedávno odmaturoval a první výplatu dostane nejdřív za měsíc. Kde by ji ubytoval? Na rozkládací pohovce v obýváku? Oznámil by rodičům: Maminko a tatínku, tady Agáta utekla z pastáku a bude tu ted’ s námi bydlet?

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Ne,“ připustil a nedokázal zakrýt, jak moc se mu ulevilo, že nevyhrkla: Tak dobře.

Agátu to nepřekvapilo. Celý život to bylo stejné; nikdy o ni nikdo doopravdy nestál.

„Tak proč mi to nabízíš?“ vyčetla mu klidně, uhasila cigaretu o zeď a nedopalek zamáčkla do spáry mezi kameny. „Poslyš, Kubo, já mám plán. Za tu dobu, co jsem tady s tebou, jsem dost přemýšlela. Už vím, kam půjdu.“

„A kam?“

„Potřebuju si něco zařídit. Mluvit s pár lidma. Pak se vrátím

do ústavu, protože na ulici vážně skončit nechci, ale teď je na to ještě brzy.“

„Co si budeš zařizovat?“

„Musím něco... vypátrat.“ I jejím vlastním uším ta odpověď zněla směšně, ale byla pravdivá.

„Vypátrat,“ zapitvořil se po ní. „Leze mi na nervy, jak si pořád hraješ na tajemnou. Jestli si myslíš, že budu vyzvídat, tak se pleteš. Když mi to nechceš říct, tak mi to neříkej. Pozitří mizím zpátky do Prahy a ty si *pátrej*,“ vyslovil to slovo ještě pohrdavěji než před chvílí, „kde chceš!“

Pokřčila rameny. Mýlil se; nechtěla, aby se jí vyptával. Nepotřebovala se nikomu svěřovat, a nadto byla přesvědčená, že kdyby mu pověděla pravdu, nejspíš by jí nevěřil.

Nevydržel mlčet ani minutu. „Kam pojeděš?“ naléhal. „U koho budeš bydlet?“

„Poprosím tetu, aby mě u sebe pár dní nechala. Není to opravdová teta, jen mámy kamarádka, ale půl roku jsem u ní žila, když to se mnou máma nemohla vydržet. Má mě ráda a –“

„Myslíš, že ti bude cizí ženská pomáhat na útěku z pastáku? Není to náhodou trestný?“ vybuhl. „Sám jsem blázen, že se tu s tebou schovávám... Poslyš, Agáto, když už ses do týhle žumpy dostala, neměla by sis to dělat ještě horší. Máma tě šoupla do ústavu, s tím už nic nenaděláš. Ale když to tam vydržíš, zase tě pošlou domů a budeš žít jako normální holka. Jestli se teď začneš někde poflakovat, skončíš jako štětka nebo fefačka.“

„Odpusť si to kázání.“

Nevnímal ji. „Myslel jsem, že jsi pláchla, protože si chceš užít nějaký dobrodružství. Doufal jsem, že –“

„Že se mnou budeš stanovat v lese a pak mě zase pěkně potichu uklidíš, kam patřím, a půjdeš si spořádaně do práce? Moc hezky jsi to vymyslel, Jakube. Akorát že já mám jiný plán.“

„Tak ven s nima, sakra!“ vybuhl. „Dlužíš mi vysvětlení. Měsíce jsme se neviděli, myslel jsem, že někde v Londýně šprtáš anglický slovíčka, a pak mi najednou zavoláš, že mi celou dobu

lžeš, zdrhla jsi z pasťáku, trčíš na parkovišti u nějaký pitomý benzinky a otravujou tě řidiči tiráků. Taky jsem s tebou mohl pokecat, popřát ti hodně štěstí a zavěsit, že jo? Jenže já vybral prachy z bankomatu, sednul do auta a jel za tebou, protože kdyby se ti něco stalo, do smrti bych si nepřestal vyčítat, že jsem ti mohl pomoci a nepomohl.“

„Ach, ty jsi tak šlechetný!“ Zašklebila se. „Podle mě jsi za mnou přijel, protože jsi měl prázdniny a nechtěl jsi trčet doma.“

Zřejmě nebyla daleko od pravdy, protože Jakub místo odpočívání jen stiskl rty. „Fakt jsi zdrhla jenom z nudy, Agy? A nelži.“

„Ne.“

„A proč teda?“

„Něco se stalo.“ Když se nadechl, aby položil doplňující otázku, hádavě dodala: „Kdybych ti to chtěla říct, udělala bych to už dávno, nemyslíš? Nechci se o tom bavit. Tečka.“

„Proč? Když se někomu vypovídáš, hned se ti uleví.“

Protočila panenky. „Teď mluvíš jako máma. ‚Svěřená bolest je rázem poloviční‘,“ napodobila matčin tón. „Kecy! Matka to říká jenom proto, aby z lidí vytáhla důvěrnosti. Drby, to ona miluje. Ona z nich žije! Víš, co si o tom jejím pořekadle myslím já? Svěřená bolest je dvojnásobná, protože jakmile ti o ní povím, už se nebudu trápit jenom já, ale i ty.“

Upřeně na ni pohlédl. Pak se odvrátil a zavrtěl hlavou. „Jak se holka jako ty dostala do pasťáku?“

„Holka jako já?“ Chraplavě se zasmála. „Vždyť jsem ti to už vyprávěla. Máma měla pocit, že na mě nestačí, takže požádala na sociálním odboru, aby mě vzali do ústavu. Byla jsem tehdy... no... divoká. Chodila jsem za školu, kouřila hašiš, kradla jsem doma starožitnosti a prodávala je do bazaru.“

Vztáhl k ní ruku a přejel jí bříškem prstu po vnitřní straně předloktí. „A nenáviděla celý svět,“ dodal.

Byl to tak nečekaný a překvapivě něžný dotek, že se Agáta zachvěla. O původu svých jizev Jakubovi neřekla ani slovo, přesto neomylně odhadl, odkud a proč se vzaly. Dojalo ji to. Na-

jednou ji napadlo, že možná dělá chybu, když se mu skoro s ničím nesvěřuje. „Jo,“ hlesla.

„A pak?“

„Pak probíhalo řízení a já byla naštvaná, že se mě máma chce zbavit. Chovala jsem se přesně tak, jak ona nechtěla. Dopadlo to blbě.“

„Jak?“

Tohle mu původně vyprávět nechtěla, ale když už se rozpovídala... „S kámošema jsme měli soud. Štěstí, že mi uložili jen ochrannou výchovu a ne kriminál.“ Když Jakub nereagoval, věcně dodala: „Ozbrojené přepadení. Vyhrožování se zbraní v ruce.“

Spíš tušila, než viděla, že vedle ní nevěřičně zavrtěl hlavou. „To jsi jako někoho přepadla s bouchačkou? Ty?“

„Ne. S injekční stříkačkou naplněnou vlastní krví.“

I ve tmě mu četla z očí čirý úžas. „Koho?“

„Prodavačku v butiku. Byli jsme tři, já, kámoška a kámoš. Brali jsme to jako... recesi nebo já nevím... jako dobrodružství. Něco jsme v sobě měli, moc jsme se neovládali. Kámoška chodila na zdravotní školu, takže mi nabrala krev a já vlezla do obchodu a začala jsem prodavačce šermovat před očima stříkačkou a vyhrožovat, že jestli mi nedá peníze z kasy, tak ji bodnu.“

„Cože?“

„Že ji bodnu.“

„Já ti rozuměl, sakra! Jenom mi to připadá úplně... úchylný.“

„No jo.“ Zasmála se ještě chraplavěji než před chvílí. „Nic jsem jí neudělala, ani jsem nechtěla. Kámoška hlídala venku, jenže špatně, a do obchodu vešel nějaký chlap. Zpacifikoval nás, zavolal policii... a už jsme se vezli.“ Odmlčela se. „Připadá mi, že se to stalo v minulým životě. V partě jsme všichni dělali vylomeniny. Kradli jsme třeba horský kola, kluci občas vzali i auto a v noci jsme se povozili. Mysleli jsme, že když je nám teprve šestnáct, nemůže se nám nic moc stát.“

Jakub dlouho mlčel. „To bylo ještě předtím, než jsme se seznámili?“

Kývla. „Jo. Když jsem tě poznala, už jsem čekala na soud... To jsem ti samozřejmě nemohla hned první den vykládat, nebo snad jo? Ale víš co? Mně tehdy došlo, že jsem to přepískla. Kdyby mě bývali nechali doma, asi bych se zklidnila. Aspoň myslím. Jenže máma trvala na tom, aby mě vzali do ústavu, a do teď říká, že mě zpátky nechce. Prý když se vrátím, tak do toho spadnu znova.“

„Stejně nechápu, proč holka jako ty –“

„Nechápeš to, protože jsi hroznej slušňák, Jakube. Po maturě si dopřeješ pár tejdnu prázdnin a uprostřed léta hurá do práce. Co je to za blbost? Moje máma by z tebe učůrávala. Chtěla vždycky dítě jak z reklamy na jogurty. Posílala mě ven v bílých tepláčkách, který jsem nesměla ušpinit, takže ostatní děti se v parku válely po zemi, zatímco já seděla na lavičce jako důchodkyně. Pak už jsem ani ven nechodila, protože jsem měla každý den odpoledne kroužky. Dramatickou výchovu, angličtinu, francouzštinu, zpěv. Už v sedmi letech! Ve dvanácti mi přikázala ještě němčinu. A vidíš, nakonec nebudu mít ani maturitu, protože v pastáku se můžeme jenom vyučit a –“

Nelíbilo se mu, že odbočila od tématu. „Spousta dětí chodí na kroužky. To vůbec nevysvětluje, proč jsi pak začala dělat takový kraviny.“

Pokřčila ramený. Kam až má v odhalování pravdy zajít? „Nevím. Máma mi pořád platila ty kurzy a mně někdy v patnácti došlo, že nepozná, když na ně nebudu chodit. Začala jsem si taky falšovat omluvenky do školy. Poflakovala jsem se s tím, kdo na mě měl zrovna čas. Většinou se mi vůbec nechtělo domů. Nebo jsem tam ani nemohla.“

Přestal ji propalovat zkoumavým pohledem a zadíval se k lesu. „Nemohla? Proč?“

„Protože tam zrovna máma měla toho svého chlapa a dala zevnitř klíče do zámku,“ odsekla.

„Kašlala na tebe?“

„Kdyby na mě kašlala, neplatila by mi přece všechny ty kurzy! Chtěla, abych byla ve všem nejlepší, ale abych se jí při tom moc nepletla do cesty.“ Pokrčila rameny. „Nejhorší bylo, že i když jsem *byla* nejlepší, i když jsem měla samý jedničky a vyhrávala jsem různé divadelní soutěže, vždycky jsem věděla, že jsem u mámy až na druhým místě. Po tom chlapovi. Přišli třeba spolu k nám domů, já si psala úkoly a ona se ho zeptala: ‚Může tu Agy zůstat, nebo ji mám poslat ven?‘ Chápeš to? Ptala se *jeho*, jestli *já* můžu zůstat v *našem* bytě! Víš, co si myslím? Ona mě má ráda, ale jenom když jí nepřidělávám problémy. Nejradši by si vystavila dokonalou dceru doma ve vitríně jako nějakou drahou vázu.“

„A kolik ti bylo, když ti umřel táta?“

„Devět. Měla jsem ho fakt ráda, ale moc už si ho nepamatuju. Vlastně si vybavuju jenom jedny prázdniny ve Finsku, ty poslední, než dostal infarkt. Jeli jsme sami bez mámy, spali jsme pod stanem...“

Vyprávění o minulosti ji docela bavilo a čekala, že Jakub bude dál vyzvídat, ale místo toho zavrčel: „Stejně bys měla jet domů.“

Vzdychla. „Sám jsi mi několikrát pověděl, že spolu nechodíme, že jsme jenom kámoši, nebo snad ne?“ Když souhlasně zamručel, pokračovala: „Takže je úplně normální, že až odsud vypadneš, půjdeme si každý po svém. Neboj se, jestli mě seberou policajti, nepovím, že jsi mi pomáhal.“

„Mně je jedno, co komu poviš!“ vybuchl. „Dobře, přiznávám, přijel jsem za tebou hlavně z nudy. Chtěl jsem, aby se něco dělo. Bylo mi jedno, co s tebou bude dál. Než tě sebrali, měli jsme jedno rande, proboha! Skoro jsem tě neznal. Ale teď už je to jiný...“

„Je,“ připustila tiše a chvíli oba mlčeli. Z lesa se ozýval sýček; jeho táhlé volání první večery Agátu děsilo, ale postupně si na něj zvykla.

„Nevěřím těm tvejm povídkám o tetě a o zařizování důležitých věcí,“ pokračoval Jakub. „Jak mám vědět, že neskončíš v bordelu v pohraničí jako devadesát procent holek, co pláchnou z ústavu?“

Ve svitu měsíce mu dobře viděla do tváře a najednou si uvědomila, jak málo ho zná. *Kdo to je? Tvrdí, že mu na tobě záleží, ale co o něm víš? Co s ním děláš uprostřed lesa, kilometry od civilizace? Odkud bereš jistotu, že ti v noci nepodřízne krk?* Vzdychla.

„Kubo, jsi fakt hodnej, že mi pomáháš. Ale to ještě neznamená, že na mě můžeš bejt sprostěj.“

Podíval se jejím směrem, ale ne na ni. „Promiň Agy,“ pronesl, ale neznělo to ani trochu procítěně.

„Ty si vážně myslíš, že půjdu šlapat, vid’? Nebo že se zahrahu v Praze ve smradlavým squatu, kde spí každý s každým.“

„No a proč bych si to neměl myslet? V šestnácti jsi skončila v ústavu. A zrovna v tom, kterej má ze všech nejhorší pověst! U brány tam každou chvíli zastaví chlapi v mercedesu a čekaj, až holka přeleze plot, nastoupí k nim a nechá se odvézt do bordelu. Jen nehraj překvapenou, byla o tom reportáž v televizi a mluvily v ní i vychovatelky. Ve snu by mě tenkrát nenapadlo, že jednou budu s jednou z těch...“ Spolkl nelichotivé pojmenování. „Jak mám vědět, že jsi jiná?“

„Nemůžeš to vědět. Ale já *jsem* jiná. Jsem docela hodná holka, Jakube. Alespoň myslím.“

„Jasně. A je ti úplně jedno, že tvoje máma doma umírá hrůzou, jestli jsi vůbec naživu.“

Agáta si najednou nedokázala představit, že se s Jakubem zavře v těsném stanu a celou noc bude poslouchat jeho dech. Měla ho dost. Proč na ni pořád útočí? Proč se ji nesnaží pochopit? Možná právě proto, že mu zatím nedovolila, aby ji pořádně poznal. „Víš, co si myslím? Pokud mámu něco trápí, tak jediná to, že se teď její známí dozvědí, že mě zavřeli do pastáku.“

„Ona jim to neřekla?“

„Ne. Většině z nich ne.“

„Proč?“

„Aby dál platila za paní dokonalou.“

Zamyslel se. „Co vůbec dělá tvoje máma?“

Nadechla se, aby odpověděla, ale pak zavrtěla hlavou. „Když ti to povím, budeš si myslet, že kecám.“

„Proč, proboha? Vyvíjí pro NASA pilulky na nesmrtnost?“

Zasmála se. Možná přece jen nastal čas, aby mu o sobě víc povyprávěla. Třeba by mu i mohla prozradit, co se stalo poslední den v ústavu. Vlastně proč ne? Stráví s ním už jenom dva dny, pak si půjdou každý svou cestou a těžko říct, jestli se pak ještě setkají. Může si být jistá, že si Jakub její tajemství nechá pro sebe – vždyť kdyby o ní s někým mluvil, vyšlo by najevo, že jí na útěku pomáhal. Nikdo neví, že je teď taď s ní. Jeho rodiče si myslí, že odjel s kamarádem pod stan na Šumavu, aby si užil zbytek posledních prázdnin. Nikdo si ho s ní nespojuje a Jakub se ve vlastním zájmu postará, aby to tak zůstalo.

Třeba se jí opravdu uleví, když se mu vypovídá. Je to bezpečné, a navíc bude docela zábavné sledovat Jakubovy reakce.

„Tak poslouchej,“ začala významně a zapálila si další cigaretu. „Ale to, co ti teď povím, nikdy nikomu neříkej. Slibuješ?“

Kapitola 3

Kde asi Agáta je? Má co jíst? Je jí zima? Kde bude dnes v noci spát?

Anna Valentová se ve vaně předklonila a stiskla páku vodní baterie, ale jakmile ji od okolního světa přestalo oddělovat šumění a zurčení vody, v hrudi se jí s obnovenou silou vzedmulo zoufalství. Opřela se zátylkem o vykachlíkovanou stěnu a bojovala s návalem paniky. V bytě bylo takové ticho, že zřetelně slyšela, jak venku do parapetů bubnuje déšť.

Má se před ním Agáta kam schovat? Proč z toho zatraceného ústavu utekla? Kde se tak dlouho toulá?

Při představě mokré noci, ve které se její dítě pohybuje docela samo, jí znovu vyhrkly slzy. Plakala teď několikrát denně a oči měla protkané rudými žilkami jako při zánětu spojivek.

Znovu naplno pustila vodu. Otřela si obličej do ručníku, umazala ho rozteklou řasenkou, a když ho odkládala, napadlo ji, jak efektně by vypadala scéna, v níž by herečka přesně takhle ležela nahá ve vaně a do bílé pěny by jí kanuly černé slzy. Jak dramatické! Kamera by ji zabírala od stropu: polocelek z nadhledu...

Vážně teď dokáže myslet na práci?

Dokáže. A bez pocitu studu.

Svou práci Anna milovala. Když před třemi lety z řadové scenáristky povýšila na šéfa autorku nekonečného televizního seriálu *Pavlač*, byla na sebe nesmírně pyšná. Z vysněné práce se sice postupně stala rutina, ale poprvé v životě to byla rutina milovaná a uspokojujivá, protože v ní nezbyval prostor pro nudu. Anna byla tak zaneprázdněná, že měla den rozplánovaný na minuty, ale bez reptání by pracovala ještě víc, jen kdyby jí na to zbývaly síly. Ze všeho nejvíc litovala, že není možné, aby celý scénář mýdlové opery vytvořila jedna žena. Kdyby byl seriál komornější, určitě by dokázala všechny dějové linky psát sama a nejspíš by je hravě přetavila i do dialogů, ale *Pavlač* běžela v televizi pětkrát týdně a postav se v ní objevovalo víc než čtyřicet, takže Anna stihla jen vymyslet charaktery všech obyvatel pavlačového domu a stručně nastítnit jejich osudy, a další mravenčí práci už pod jejím vedením vykonávali řadoví scenáristé. Anna jim radila, objasňovala jim povahy a osudy jednotlivých postav, pomáhala jim vymýšlet zápletky. Podřízení byli její prodlouženou rukou; psali jen to, co jim ona schválila nebo co přímo vymyslela. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že vlastními silami by scénář vytvořila lépe.

V hlavě se jí rodilo tolik nápadů, že si je ani nestíhala zapisovat. Myslí jí od rána do večera vířily útržky dialogů. Nejlepší nápady dostávala obvykle v tu nejnevhodnější chvíli; jednou

ji například napadl geniální dějový zvrat na zubařském křesle, takže musela požádat lékaře, aby se jí přestal rýpat ve zkažené stoličce, nechala si od sestry podat kabelku a načmárala si do diáře nejnnutnější poznámky. Nebylo výjimkou, že se uprostřed noci vzbudila a začala promýšlet osudy několika postav najednou. Na nočním stolku měla blok a propisku, takže se mohla kdykoli potmě převalit na bok a psát. Ráno pak zůstávala ležet se zavřenýma očima a představovala si, že je některá seriálová postava, kupříkladu učitelka Bláhová, a že se vedle ní rozvaluje její seriálový snoubenec, učitel Špaček. Včera večer se pohádali. Jaká by asi měla být její první slova po probuzení?

Uvědomovala si, že její láska k práci hraničí s posedlostí, ale nijak zvlášť ji to neznepokojovalo. Má přece krásnou práci! V dětství často slýchávala, že má moc bujnou fantazii a že by se měla držet víc při zemi, protože jinak si bude jenom přidělavat problémy, ovšem paradoxně právě ona nebezpečně rozvinutá představivost jí vydobyla úspěch a pohádkové výdělky. Proč by ji tedy měla krotit? Často si přála, aby jí stačily tři hodiny spánku denně, aby z jejího života zmizelo všechno, co ji rozptyluje od práce, aby jí nic a nikdo nebránil v plném soustředění na psaní...

Odjakživa chtěla být ve všem nejlepší. Už na gymnáziu si předsevzala, že se stane slavnou scenáristkou, na třetí pokus se dostala na FAMU a byla nejšikovnější v ročníku, jenže pak se zamilovala do mnohem staršího, ženatého spisovatele Jaromíra, a studium šlo stranou. Jaromír měl pětiletou dceru a hned na začátku vztahu dal Anně jasně najevo, že si spolu budou užívat, ale o rozvodu nemůže být řeč. Anna přitakala, ale v duchu se smála. Samozřejmě Jaromíra získá; není to pro ni žádný sen, nýbrž cíl! Jaromír se po roce opravdu rozvedl (Anna nenápadně zařídila, aby se o nich jeho žena dozvěděla), jenže komplikace pokračovaly: měl výčitky svědomí kvůli dceři a nadto Anně oznámil, že není stavěný na monogamii a nejspíš jí nedokáže být věrný.

Jak ho k sobě připoutat? Vlastním dítětem, usoudila zamilovaná Anna, která by tehdy bývala udělala cokoli, jen aby s tím mužem byla navždy spojená bez ohledu na jeho vůli. Žádná z jejích kamarádek tehdy ještě děti neměla, ale Anna byla přesvědčená, že jedná správně. Udrží si Jaromíra, a navíc najednou bude existovat někdo, kdo ji potřebuje, je na ní závislý a bezvýhradně ji miluje, aniž by o jeho přízeň musela usilovat. Dítě se s ní nemůže rozejít; zůstane jejím dítětem, ať se stane cokoli. Škoda, že s muži to nemůže být také takhle jednoduché.

Realita mateřství se bohužel jejím představám podobala pramálo. Anna se skoro dva roky probouzela se svíravě úzkostným pocitem: *Je tady. Pořád tady je. Nemůžu před ní utéct. Už nikdy před ní neuteču.* Nebylo dne, aby nezatoužila po doupěti, kde by se mohla zavřít a nerušeně psát – třeba až do tří do rána. Aby si zachránila zdravý rozum, po nocích vymýšlela synopse na televizní inscenace, ale byla tak unavená, že sotva dokázala dát dohromady holou větu, a vlastně ji vůbec neudivovalo, že žádnou její nabídku v televizi nepřijali. Jaromír si držel titěrnou pracovní v půdním prostoru v centru města, kam si občas vodil na návštěvu dceru s prvního manželství (Anna ji ve společném bytě nesnesla) a nejspíš také milenky. Byl čím dál úspěšnější, jeho knihy se začaly překládat do cizích jazyků, nadšené čtenářky mu psaly obdivné dopisy, nakladatel mu dával stále výhodnější podmínky a čím lépe se mu dařilo, tím hlubší depresi Anna propadala. Co zbylo z jejích ambicí a plánů? Pomalu ale jistě se zabydlovala v roli Jaromírovy literární agentky, pomocnice a pečovatelky. Ve volných chvílích četla jeho texty a zapisovala si nápady na vylepšení, jednala s nakladateli, vybírala úryvky pro autorská čtení. A také polykala prášky na spaní, na povzbuzení, na rozjasnění nálady – jak bylo zrovna potřeba. *Cítím se prázdná, opakovala si s hořkým úžasem, když v noci zírala do stropu, cítím se prázdná a nevyužitá a nenaplněná, a to jsem si ještě v osmnácti zcela vážně myslela, že jsem vyvolená, dítě štěstěny, výjimečná žena, které se podaří všechno, na co sáhne. Ano, dosáhla svého, získala*

Jaromíra, ale bylo to poslední, co se jí podařilo, a paradoxně právě ono vítězství se časem stalo jejím handicapem.

Byla by teď šťastnější, kdyby tenkrát bývala tolik nebojovala? Neměla by Agátu, ale ta by jí teď nechyběla, protože by ji neznala. Místo vyměňování plen a vaření krupicové kaše by se celé ty roky plně věnovala psaní scénářů a nejspíš by zazářila, protože když se na něco plně soustředila a šla si za tím, většinou uspěla.

Pak si jednou s Jaromírem v ložnici otevřeli lahev château - -neuf-du-pape, aby oslavili výhodnou smlouvu na jeho pátku nebo šestou knihu, a Anna si poprvé otevřeně přiznala, kdo je: žena na mateřské bez vlastní profese, plně závislá na manželovi. Pocitem naprostého selhání se rozbrečela.

Devět let žili ve dvoupokojovém bytě a Anna měla soukromí na práci jenom v noci, kdy manžel se dcerou spali. Když si konečně u kuchyňského stolu sedla nad čistý list papíru, v mysli se jí rozhostila prázdnota. Jak se může věnovat duševní práci, když je vyčerpaná, vyprahlá, bez citu? Tehdy se naivně domnívala, že v jejím životě je především příšerně přelidněno a všechno by spravily pravidelné dávky samoty, jenže pak Jaromír zemřel na infarkt a všechno se ještě zhoršilo, protože péče o devítiletou Agátu najednou visela jenom na Anně a před zodpovědností nebylo úniku.

V tomhle těžkém období kupodivu napsala ty nejlepší scénáře. Uchytila se v televizi, začala dostávat pravidelné zakázky, a tak dávala Agátu hlídat sousedkám a psala třeba šestnáct hodin denně. Doufala, že dcera nezopakuje její chybu a nezatarasí si cestu k úspěchu brzkým mateřstvím, a aby ji vybavila co největším množstvím znalostí a dovedností, přihlásila ji do spousty zájmových kroužků a jazykových kurzů. Připadalo jí nesmírně praktické, že si dítě zvykne na nálož povinností, a byla přesvědčená, že jí dcera jednou poděkuje. Ráda si ji představovala jako křehkou patnáctku se zářivě vyhřebelcovanou blond hřívou, která příhodně cituje z klasické literatury a plynne mluví třemi jazyky...

Jenže v patnácti Agáta nepřčetla jediné klasické dílo, a navíc s ní začala cloumat těžká puberta, zahrnující stříbrné ozdoby v nose a v pupíku, vytetovaného hada na rameni, rozšířené zorničky, oblečení nasáklé kouřem, dech páchnoucí vodkou. Anna zrovna povýšila z řadové scenáristky na šéfa autorku *Pavlače*, když přišel dopis z gymnázia. Přestoupila snad Agáta na jinou školu? Nebo je dlouhodobě nemocná?

Měsíc a půl se ve škole neukázala.

Anna dceři domluvila. Myslela si, že je všechno na dobré cestě. Jenže pak...

Potopila hlavu do chladnoucí vody a na chvíli zadržela dech. Ne, na tu hroznou dobu nebude vzpomínat. Zkrátka nebude a hotovo. (Ani tenhle záběr, jak se ubřečená pomalu vynořuje z vody, by nevypadal špatně. Ke které postavě *Pavlače* by se nejlíp hodil?)

Nebude vzpomínat a šmytec. Zažila peklo, které skončilo tím, že sama požádala na sociálním odboru o ústavní výchovu nezvladatelné dcery. Své talentované, krásné dcery, které ve dvanácti letech na psychologických testech (jež doporučila třídní učitelka, protože Agáta byla už tehdy divoká a neposlušná) naměřili IQ 149 a řekli o ní, že by mohla vystudovat jakoukoli vysokou školu, jen kdyby trochu chtěla...

To se ale nejspíš nikdy nestane.

Kdykoli se Anně myšlenky rozeběhly tímto směrem, připomněla si, že si nemusí nic vyčítat, protože i kdyby bývala o umístění do ústavu nezažádala, Agáta by v něm stejně skončila.

V šestnácti letech už za sebou měla první trestný čin a soud.

Verdikt: *vinna*.

Anna si vybavovala, jak se jí ulevilo, když Agátu v pět ráno dvě sociální pracovnice v červené felicii odvezly do výchovného ústavu, kde na ni bude dohlížet a zodpovídat za ni někdo jiný. Dobře si vybavovala první večer, kdy ji po návratu z práce v bytě neuvítala ryčná hudba ani pach cigaret, potu, neumytého nádobí a nevypraného oblečení. Jako obvykle se tehdy vrátila

pozdě, byla unavená, a tak se ani nesvlékla, potmě došla k oknu v obývacím pokoji, přitiskla čelo na sklo a z výšky se dívala na blikající světla velkoměsta. Uvědomila si, že nejspíš právě skončilo jedno nesmírně vyčerpávající a únavné období jejího života, a zalila ji úleva, která se vzápětí rozmělnila v pocitu studu a selhání. Jak je možné, že její dítě má na krku něco tak nízkého a ostudného jako ozbrojené přepadení? Scénáři *Pavlače* by takový dějový zvrat nesmírně slušel, jenže Anna o svém vlastním životě ze zásady nepsala.

Životy jiných poskytovaly inspirace víc než dost.

Do seriálu už Anna vtělila osudy všech svých kamarádek a známých, protože každý dobrý scenárista přece ví, že skutečné příběhy bývají divácky vděčné. Vlastní soukromí si však úzkostlivě střežila, kupříkladu pravdu o Agátě znali jen její nejbližší. Velký úspěch *Pavlače* sebral Anně soukromí; televize z ní udělala jednu ze svých populárních tváří a lidé už ji na ulici začínali poznávat. Ne, na veřejnost by nemělo prosáknout, že dcera šéfautorky nejsledovanějšího televizního seriálu *Pavlač* skončila v pastáku. Proto si všichni její kolegové, sousedé i většina přátel myslí, že Agáta odjela studovat do Londýna. Proto se Anna s Agátou každý druhý víkend v měsíci setkává v Esterině penzionu a ne doma.

Proto lže.

A co má být? Ublížíje tím snad někomu?

Občas ji napadlo, že možná při výchově dítěte udělala nějakou hloupou chybu, ale mnohem spíš za všechno můžou geny, protože i Agátin otec byl asociál – miloval samotu, nesnášel autority, choval se podivínsky a ke konci života i dost pil. Čím víc Anna o Jaromírovi přemýšlela, tím víc v ní sílila jistota, že ona sama na Agátině pádu nenese zase tak velký díl viny. Copak nedávno v jednom odborném časopise nečetla, že na vývoj osobnosti má z celých osmdesáti procent vliv genetika a jen z dvaceti procent výchova?

Ne, Anna se ničím neprovinila. Vyzkoušela všechno: výčitky,

prosby, výhrůžky, sliby, křik i pláč. „Copak ty nechceš v životě nic dokázat?“ řvala na dceru, když se zase jednou hádaly.

„Jasně že jo. Chci být šťastná,“ odpověděla Agáta. „A to teď jsem.“ (Zrovna se vrátila s rozšířenými zorničkami a roztrhanou šatovou sukní z „úžasného“ mejdanu.)

Annu uklidňovalo, že v ústavu je nad Agátou přísný dohled. Jenže pak jí z Mláží zavolali, že její dcera utekla. Druhý den následoval další telefonát: po Agátě bylo vyhlášeno celostátní pátrání.

„Na nejhorší vůbec nemyslete,“ uklidňovala ji hlavní vychovatelka. „Agáta je určitě v pořádku. Holky většinou utíkají, protože se potřebují nadýchat svobody, je jim to tady dlouhé. Za pár dní se vrátí do ústavu nebo se objeví doma u rodičů. Někdy utečou jenom na diskotéku do sousední vsi, pak se někde po-flakují a jakmile dostanou hlad, objeví se. Máme tu samozřejmě ten problém s pasáky z pohraničí, ale nemyslím si –“

„S jakými pasáky? Jaký problém?“ Anna nevěřila vlastním uším. Ještě teď se při vzpomínce na ten hrozný rozhovor vnitřně chvěla. Její dcery se týká *problém s pasáky*? Dělá si ta příšerná ženská legraci?

„Budu k vám upřímná, ono je to v takovéhle situaci nejlepší. Některé naše holky mají zkušenost s prostitucí. Většinou se od útlého věku prodávaly dobrovolně a považují to za dobrý způsob, jak přijít k penězům. Víc než polovinu z nich k řemeslu přivedli vlastní rodiče, kteří je sami nabízeli. Pasáci z pohraničních nevěstinců tohle vědí, takže sem občas přijedou, drze zaparkují autem přímo před ústavem, čekají, až půjdou holky okolo, a přemlouvají je, aby k nim nastoupily. Samozřejmě se tomu snažíme zabránovat, ale nejsme vězení, chovanky nedržíme pod zámkem, děvčata chodí například samy nakupovat a mají vycházky, takže –“

„Naznačujete, že jste dopustila, aby moji dceru unesli obchodníci s bílým masem? To nemůžete myslet vážně! A ještě se mi sama přiznáte! Žádala jsem pro Agátu ústavní výchovu,

aby nad ní byl přísný dohled, ne aby skončila někde v bordelu!“ Anna už přesně nevěděla, co na vychovatelku ječela, ale když se teď ve vaně snažila na rozhovor rozpomenout, usoudila, že měla být ještě tvrdší. Aby se uklidnila, předklonila se a pustila si z kohoutku na zápěstí studenou vodu.

Vychovatelka byla zřejmě na hádky s rodiči svých svěřenek zvyklá, protože odpověděla s ledovým klidem. „Mrzí mě, že jsem o tom vůbec začala, ale chtěla jsem k vám být upřímná. Kdybyste mě nechala domluvit, už před chvílí bych vám řekla, že vaší dcery se podle mne tenhle problém vůbec netýká. Agáta si sama sebe váží. Je inteligentní a slušně vychovaná, jen zapadla do špatné party a teď za to platí, ale to vy určitě víte.“ Významně se odmlčela. „Dala se u nás hodně dohromady. Plnila úkoly, spolupracovala. Vlastně jsme zvažovali, že navrhneme její podmíněčné propuštění.“

Anně se sevřelo hrdlo. Uměla si živě představit, jak by Agáta „spolupracovala“, kdyby se dostala zpátky domů. „Podle mě to není dobrý nápad,“ hlesla.

„Víte, že mě to ani neudivuje?“ opáčila hlavní vychovatelka nezdvořile. „Žádný strach, dceru vám domů nepošleme. Ten útěk mění situaci.“

V Anně vzkypěl vztek. „Nedokázali jste ji uhlídat! Zažaluju vás! Mám kontakty na ministerstvu školství a –“

„Uklidněte se. Podle mě se Agáta rozhodla, že si udělá předčasné prázdniny,“ přerušila ji vychovatelka tónem, jaký nejspíš používá, když mluví se vzpurnými svěřenkami. „Možná u vás dnes nebo zítra zazvoní. Dívky jako ona se většinou z útěku vracejí domů nebo se potloukají někde poblíž. Má třeba přítele? Pokud ano, možná jela k němu.“

Anna si uvědomila, jak málo toho o dceři ví; i kdyby Agáta měla přítele, jí by o něm určitě nevyprávěla. „Nevím. Možná bych se jí mohla podívat do věcí, jestli nenajdu nějaké... adresy, dopisy nebo něco takového.“

„Aha. Nesvěřuje se vám.“ Vloudil se opět vychovatelce do

hlasu despekt, nebo se to Anně jen zdálo? „No, v nejhorším případě bude pár dní žít na ulici, ale brzy jí dojde, že v ústavu to bylo pohodlnější.“

Jenže Anna nechtěla, aby Agáta žila na ulici, kde si dřív nebo později začne píchat drogy a prodávat vlastní tělo. Kdyby ji bývala držela víc zkrátka... Kdyby si na ni našla víc času... Kdyby. Trochu ji uklidňovalo jen vědomí, že té naduté, povýšené ženské pěkně od plic pověděla, co si o ní myslí. Jestli se Agátě na útěku něco stane, Anna v první řadě zažaluje výchovný ústav. V paragrafech se sice nevyznala, ale nějaký vhodný se jistě najde.

Ted' se s povzdechem natáhla na poličku pro odličovací mléko a vatový tampon a začala si z tváře stírat líčidla. Před hodinou se vrátila ze slavnostního vyhlášení nejlepších televizních pořadů uplynulého roku, a nebýt nepříjemnosti s Agátiným útekem, prožívala by jeden z nejkrásnějších večerů v životě. *Pavlač* byla vyhlášena seriálem roku, a to především díky ní, Anně Valentové, protože ona je „matkou celého projektu“, jak pravil moderátor...

Chtěl jí zalichotit, jenže Annu slovo „matka“ zabolelo. Naštěstí byla dobrá herečka, takže křepce vyběhla na pódium, usmála se do všech kamer, přebrala zlatou sošku, odříkala děkovný proslov, jemně se uklonila. Rozplakala se až v hledišti, a i tam si dovolila jen pár slz, které by v případě potřeby mohla snadno svést na dojetí. Lidé jí gratulovali a Oleg, který jako jeden z mála přítomných věděl o Agátě pravdu, ji objal tak pevně a konejšivě, až málem uvěřila, že ho přece jen nepřestala milovat. Cestou domů ji napadlo: Proč jen jsem tu cenu nemohla dostat před Agátiným útekem, kdy bych si ji ještě dokázala užít?

Byla to sobecká myšlenka, ale i když se za ni Anna styděla, nedokázala se jí zbavit.

Telefon zazvonil v tu nejnevhodnější chvíli; zrovna si smývala z dlouhých světlých vlasů šampon. Vypnula vodu, vylezla z vany, omotala si hlavu ručníkem a spěchala za zvukem. Nemohla na-

jít kabelku, takže za sebou nechala v bytě spoustu mokrých šlápů, a vzala telefon, až když už volající zavěsil.

Oleg. Dlouze vzdychla. Proč ten nemožný chlap vždycky zavolá v naprosto nevhodnou chvíli? Nakonec je dobře, že telefon nestihla zvednout včas. Oleg by si neměl myslet, že mu je kdykoli k dispozici. Byl z těch mužů, kteří si váží jen napůl ztracených vztahů, a Anna si zvykla přiživovat jeho lásku pečlivě odměřovanými dávkami napětí. Nevadilo jí to; sama také mívala v harmonických obdobích pocit, že její život uvízl na místě. Každá hádka pak představovala posun, nový impuls, změnu. Oleg už pro ni nebyl ani zdaleka tak důležitý jako těsně po Jaromírově smrti a jeho místo zřejmě brzy zaujme někdo jiný, ale opustit ho ještě nechtěla, na to je dost času. Až uzná za vhodné, možná se ho vzdá... anebo také vůbec ne. Proč by vlastně měla být monogamní, když Oleg se kvůli ní na rozdíl od Jaromíra nerozvedl a po celé ty roky odchází z její postele ke své manželce?

Telefon zazvonil podruhé, když si fénovala vlasy.

„Jsi sama?“ zeptal se Oleg místo pozdravu.

„A s kým bych měla být?“

„To nevím. S někým. S kýmkoli, kdo je ti milejší než já. Proč nezvedáš telefon? Víš, jak to nesnáším.“

Věděla to a naplňovalo ji to obrovským pocitem moci. Olega kdysi šíleně milovala, pak ho nějaký čas vnímala jako svého nejlepšího přítele a spiklence, a když si konečně uvědomila, že by se bez něj nejspíš docela dobře obešla, byl už tak hluboce vrostlý do jejího života, že se s ním nedokázala rozejít. Svým způsobem ji měl v hrsti: věděl na ni věci, které nikomu jinému neprozradila a jež by měly zůstat pod pokličkou. Kdyby ho necitlivě a zbrkle opustila, mohl by se jí ošklivě pomstít, a to nechtěla riskovat. Věděla, že tihle na první pohled jemní a plaší muži mívají obrovskou vnitřní sílu, kterou neradno podceňovat.

„Myla jsem si vlasy,“ odpověděla ponuře. „A nemluv se mnou tímhle tónem. Proč věčně předpokládáš, že ti lžu?“